

מסורת הש"ס

6) ופי' תוב' דיה' חזק' קב' דיה' עור וכו'... (א) חזקין... (ב) חזקין... (ג) חזקין... (ד) חזקין... (ה) חזקין... (ו) חזקין... (ז) חזקין... (ח) חזקין... (ט) חזקין... (י) חזקין... (יא) חזקין... (יב) חזקין... (יג) חזקין... (יד) חזקין... (טו) חזקין... (טז) חזקין... (יז) חזקין... (יח) חזקין... (יט) חזקין... (כ) חזקין... (כא) חזקין... (כב) חזקין... (כג) חזקין... (כד) חזקין... (כה) חזקין... (כו) חזקין... (כז) חזקין... (כח) חזקין... (כט) חזקין... (ל) חזקין...

תורה אור השלם

- 1. סמכוני באשישות רפרוני בתפוחים כי חולת אבהא אני... 2. וביום קראשין מקרא שיר השירים ב ה קדש וביום השביעי מקרא קדש יהיה לכם כל מלאכה לא יעשה בהם אך אשר יאכל לכל נפש הוא לבדו יעשה לכם... 3. וטובה נפש בהמה ולשלמה נפש תחת נפש: ויקרא כד יח

הנהגות הב"ח

6) תוב' דיה' חזק' ח' יענין רפתא לטוקא:

גליון הש"ס

נב' טוסע אנ' אפי' נבש בהמה. עין יור' דף י"ח ע"ה ועין כ"ה פקד' א' מיט' דמרותא וכו'.

מוסף רש"י

הורצה על מנת להקטיר ובלגז שזימין לערב. ובלגז שזימין מקטיר לערב וכו'. ודאי לחול הוא: בני בגא. ישראל הדריס ככפרים: דרמו עליהו קמחא דבני חילא. המלך הטיל עליהם לאפות ולבשל לבני חילו אנשי מלחמתו: כל חדא וחדא כו'. ופליגי רב הונא ארבי חקדא דאמר חזיה של נכרי וחזיה של ישראל אסור לאפותה: הפסימי. מתמנת היה כדמכדי (שפטיס טו) שמעון חתן התימני מתמנת: אמש. כלומר בין הערבים של יו"ט: בגשם. מיל גדול של גודי כרבים שמפסיס וזולטין לשלול שלל: יאש שרבים. שנתמכתם בזמני יאש ואבד בשביל הפסד עונש שמעשו על חלול יו"ט: ולא לכלבים ולא יקידו שהיה משלחן היה: היינו דקאמר ליה כו' ולא גרס והכי גרס והא חזי לכלבים: תנאי היא. דאיכא תנא דאמר לכלבים: לכל נפש. אך אשר יאכל לכל נפש: הני

יום טוב פרק שני ביצה

כא.

עין משפט גר מצוה

כא א מ"י פ"א חל' ר"ט הלכ' ד' סג' לאין ע"ה טו"ש"י ח"ת ט' חל' ספ"ק י"א: כב ג מ"י פ"א חל' טו"ש"י ח"ת ט' חל' ספ"ק י"א: כד ג מ"י פ"א חל' טו"ש"י ח"ת ט' חל' ספ"ק י"א: כה ג מ"י פ"א חל' טו"ש"י ח"ת ט' חל' ספ"ק י"א: כו ג מ"י פ"א חל' טו"ש"י ח"ת ט' חל' ספ"ק י"א: כז ג מ"י פ"א חל' טו"ש"י ח"ת ט' חל' ספ"ק י"א: כח ג מ"י פ"א חל' טו"ש"י ח"ת ט' חל' ספ"ק י"א: כט ג מ"י פ"א חל' טו"ש"י ח"ת ט' חל' ספ"ק י"א: ל ג מ"י פ"א חל' טו"ש"י ח"ת ט' חל' ספ"ק י"א:

רבנו הגנאל

הורצה ע"י להקטיר אימורין לערב. ודיקתו מנה דאי עבר אין דקתו אמ ורק הורצה. אבל לכתחילה לא בשלמא לרבה דאמר וזרק הרם כדי להחיר בשל לאכילה, כיון דבשבת לאו בר אכילה הוא. לפיכך אינו זורק לכתחילה. אבל לרבה בר רב הונא דאמר וזרק הרם כדי להקטיר אימורין לערב, אמאי אינו זורק לכתחילה, הלא יקטיר אימורין לערב, ועלתה לו בקיטוא. איבעית אימא אמר לך רבה בר רב הונא, כי קאמינא בשבת ברייתך שהוא קל. לפיכך זורק אפילו לכתחילה. אבל בשבת דשבת דחמירא לא. וזרוב פירא לשון גנאי ופחיתות היא, כלומר דעת זו דעת נערים ששחקין בעורבין. היום סמכוני באשישות, כלומר היום סמכו אויבשיבה. ואסיקנא לרבי רב חסדא בהמה חזיה של נכרי וחזיה של ישראל ברי"ט, דאי לשוחטה בירי"ט, דאי אפטר לאכול ממנה כו"כ בלא בישוי, ולא יביא לנדרים ונדבות דהני משלחן גבוה קא וכו'. אבל עישה חזיה של נכרי וחזיה של ישראל ברי"ט, אסור לאפותה בירי"ט מיט' אפטר דפלגי לה בלישה. ומובחנין עליה מירא. עיסת כלבים בזמן שהרועים אוכלין ממנה (ותיבת) בחלה, ומערבין ומשהתחלה בה ומברכין ומזמנין עליה, ראי לאכילה אלא לתישה דגמלי א"י שחלש חלות דבש סמוך לחטאיה ולא היה שהות אפי' בזו אורחים לטבול: לכס

שלוש אמר לו תמה אני אם לא יצא שררכם בהפסדכם שהרי אמרה תורה

הא חזי למיכל מיניה אמר רב יוסף עגל תנאי היא דתניא אך אשר יאכל לכל נפש שומע אני אפילו נפש בהמה במשמע כענין שנאמר ומוכה נפש בהמה ישלמנה תלמוד לומר לכם

אמרין הואיל ואי מילקלי ליה אורחין חזי ליה האי נבמה כוליה, ורבה אמר אינו לוקח אמרין הואיל. ופסקין לא שריא הרמ חמיתין אלא בראיה ליה נבילה טוטלה, ודודאי מפיס ליה לכלבים בה, שנמצאה תעיה כולה לרועים. בעו מניה מרב אי שרד בני החיילות של גויים קפח על היהודים לאפות אויב בירי"ט להם, מותר או אסור. ואמר להם אם כשימנו מאוהה הפת להניחוק של יהודים, לא קפד עליהן הני בני חילא, כל חדא וחדא חזי לינוקא ו[נשר], אבל אי קפדי, נמצאו כי לגויים עושין אסור. ומתבנין עליה מהא דתניא שאמר שמעון החוטני לרי יהודה בן בבא, בולשת כאה לעינו לילי יום טוב, ובקשו [לחטוף] את כל העיר, ושחטנו להן עגל והאכלנו, וא"ל ר' יהודה בן בבא והרי אסרת תורה לכם ולא לגויים לכם ולא לכלבים, מבלל שלא עשו כדכתיב, אמאי, והא עגל זה ראוי היה שיאכלו גם הם ממנו חתיבה, והגויים אין מסתין ולא קפדי כי של ישראל היה. ופסקי רב יוסף עגל טיפה הואי דלא חזי לישאלא כלל, לכם ולא לכלבים תנא. יש תנא דהוא ר"ע שאומר מותר בירי"ט לעשות מלאכה לכלבים, דכתיב לכל נפש ואפילו נפש בהמה במשמע, ורי יוסי הגלילי אסר שואמר לכם ולא לגויים ולא לכלבים.